الف اللہ چنبے دی بوٹی میرے مرشد من وچ لائی ہو
نفی اثبات دا پانی ملیس ہر رگے ہر جائی ھو

سُلطَانُ العارفین حضرت
سُلطَان باہوؒ

طالبِ دُعا:
سید انورشاہ

موبائل: 0344555988

ای میل: shahpk82@yahoo.com

الف اللہ چنبے دی بوٹی میرے من وچ مرشد لائی ہُو
نفی اثبات دا پانی ملیس ہر رگے ہر جائی ہُو
اندر بوٹی مشک مچایا جاں پھلاں تے آئی ہُو
جیوے مرشد کامل باہو جیں ایہ بوٹی لائی ہُو

۲

الف اللہ پڑھیوں پڑھ حافظ ہویوں ناں گیا حجابوں پردا ہُو
پڑھ پڑھ عالم فاضل ہویوں بھی طالب ہویوں زر دا ہُو
سئے ہزار کتاباں پڑھیاں پر ظالم نفس نہ مردا ہُو
باجھ فقیراں کسے نہ ماریا باہو ایہو چور اندر دا ہُو

۳

احد جد دتی وکھالی از خود ہویا فانی ہُو
قرب وصال مقام نہ منزل ناں اوتھے جسم نہ جانی ہُو
نہ اوتھے عشق محبت کائی نہ اوتھے کون مکانی ہُو
عینوں عین تھیوسے باہو سِرّ وحدت سبحانی ہُو

۴

الله صحی کیتو سے جداں چمکیا عشق اگوہاں ہُو
راتیں ڈیہاں دیوے تا تکھیرے نت کرے اگوہاں سوہاں ہُو
اندر بھاہیں اندر بالن اندر دیو چ دھوھاں ہُو
باہُو شوہ تداں لدھیو سے جداں عشق کیتو سے سوہاں ہُو

۵

ایہہ دنیا زن حیض پلیتی کتنی مل مل دھوون ہُو
دنیا کارن عالم فاضل گوشے بہہ بہہ رووَن ہُو
جیندے گھر وچ بوہتی دنیا اوکھے گھوکر سوون ہُو
جنہاں ترک دنیا تھیں کیتی باہُو واہندی نکل کھلوون ہُو

۶

الست بربکم سنیا دل میرے نت قالو بلیٰ کوکیندی ہُو
حب وطن دی غالب ہوئی ہک پل سوون نہ دیندی ہُو
قہر پوے تینوں رہزن دنیا توں تاں حق دا راہ مریندی ہُو
عاشقاں مول قبول نہ کیتی باہو توڑے کرزاریاں رُوندی ہُو

۷

ایہو نفس اساڈا بیلی جو نال اساڈے سدھا ہُو
زاہد عالم آن نوالے جتھے ٹکڑا دیکھے تھدّھا ہُو
جو کوئی اسدی کرے سواری اس نام اللہ دا لدھا ہُو
راہ فقر دا مشکل باہُو گھر ما نہ سیرا رِدّھا ہُو

۸

ازل ابد نوں صحی کیتوسے دیکھ تماشے گزرے ہُو
چوداں طبق دلیندے اندر آتش لائے حجرے ہُو
جنہاں حق نہ حاصل کیتا اوہ دوہیں جہانیں اُجڑے ہُو
عاشق غرق ہوئے وچ وحدت باہُو ویکھ تنہاندے مجرے ہُو

۹

اندر ہو تے باہر ہُوا یدم ہو دے نال جلیندا ہُو
ہو دا داغ محبّت والا ہر دم پیا سڑیندا ہُو
جتھے ہو کرے رُشنائی چھوڑ اندھیرا دیندا ہُو
میں قربان تنہاتوں باہُو جہڑا ہُو نوں صحی کریندا ہُو

۱۰

ادھی لعنت دنیا تائیں تے ساری دنیا داراں ہُو
جیں راہ صاحب دے خرچ نہ کیتی لین غضب دیاں ماراں ہُو
پیؤواں کولوں پُتر کوہاوے بھٹھ دنیاں مکاراں ہُو
جنہاں ترک دنیا دی کیتی باہُو لین باغ بہاراں ہُو

۱۱

ایہہ دنیاں زن حیض پلیتی ہرگز پاک نہ تھیوے ہُو
جیں فقر گھر دنیا ہووے لعنت اس دے جیوے ہُو
حُب دنیاں دی رب تھیں موڑے ویلے فکر کچیوے ہُو
سہ طلاق دنیانوں دیئیے جے باہُو سچ پچھیوے ہُو

۱۲

ایمان سلامت ہر کوئی منگے عشق سلامت کوئی ہُو
منگن ایمان شرماون عشقوں دِل نوں غیرت ہوئی ہُو
جس منزل نوں عشق پہچاوے ایمان نوں خبر نہ کوئی ہُو
میرا عشق سلامت رکھیں باہُو ایمانوں دیاں دھروئی ہُو

۱۳

ایہ تن میرا چشماں ہووے تے میں مرشد ویکھ نہ رجاں ہُو
لُوں لُوں دے مُڈھ لکھ لکھ چشماں ہک کھولاں ہک کجاں ہُو
اتیاں ڈٹھیاں صبر ناں آوے ہور کتے ول بھجاں ہُو
مُرشد دا دیدار ہے باہُو مینوں لکھ کروڑاں حجاں ہُو

۱۴

اندر وچ نماز اساڈی ہکسے جا نیتوے ہُو
نال قیام رکوع سجودے کر تکرار پڑھیوے ہُو
ایہہ دل ہجر فراقوں سڑیا ایہہ دم مرے نہ جیوے ہُو
سچا راہ محمدؐ والا باہُو جیں وچ رب لبھیوے ہُو

۱۵

اکھیں سُرخ موہیں تے زردی ہر دلوں دل آہیں ہُو
مہا مہاڑ خوشبوئی والا پہونتا ونج کداہیں ہُو
عشق مشک نہ چھپے رہندے ظاہر تھیں اتھاہیں ہُو
نام فقیر تنہاں دا باہُو جنہاں لامکانی جاہیں ہُو

۱۶

اندر کلمہ کل کل کردا عشق سکھایا کلماں ہُو
چو داں طبق کلمے دے اندر قرآن کتاباں علماں ہُو
کانے کپ کے قلم بناون لکھ نہ سکن قلماں ہُو
باہُو ایہہ کلمہ مینوں پیر پڑھایا ذرا نہ رہیاں الماں ہُو

۱۷

ایہہ تن رب سچے دا حجرا وچ پا فقیرا جھاتی ہُو
ناں کر منت خواج خضر دی تیرے اندر آب حیاتی ہُو
شوق دا دیوا بال ہنیرے متاں لبھی وست کھڑاتی ہُو
مرن تھیں اگے مر رہے باہُو جنہاں حق دی رمز پچھاتی ہُو

۱۸

ایہہ تن رب سچے دا حجرا دل کھڑیا باغ بہاراں ہُو
وچے کوزے وچے مصلے وچے سجدے دیاں تھاراں ہُو
وچے کعبہ وچے قبلہ وچے الا اللہ پکاراں ہُو
کامل مرشد ملیا باہُو اوہ آپے لیسی ساراں ہُو

۱۹

اوجھڑ جھل تے مارو بیلا جتھے جالن آئی ہُو
جس کدھی نوں ڈھاہ ہمیشاں اوہ ڈھٹھی کل دھائی ہُو
نیں جہاندی وِچ سراندی اوہ سکھ نہیں سوندے راہی ہُو
ریت تے پانی جتھے ہوون اکٹھے باہُوؒ اتھے بنی نہیں بجھدی کائی ہُو

۲۰

آپ نہ طالب ہین کہیں وِچ لوکاں نوں طالب کردے ہُو
چانوں کھیپاں کر دے سیپاں اللہ دے قہر توں ناہیں ڈردے ہُو
عشق مجازی تِلکن بازی پیر اوَلے دھر دے ہُو
او شرمندے ہوسن باہُو اندر روز حشر دے ہُو

۲۱

اندر بھی ہُو باہر بھی ہُو باہُو کتھاں بھیوے ہُو
سئے ریاضتاں کر کراہاں توڑے خون جگر دا پیوے ہُو
لکھ ہزار کتاباں پڑھ کے دانشمند سدیوے ہُو
نام فقیر تہیندا باہُو قبر جہاندی جیوے ہُو

۲۲

اللہ چنبے دی بوٹی میرے من وچ مرشد لاندا ہُو
جس گت اتے سوہنا راضی ہوندا اوہو گت سکھاندا ہُو
ہر دم یاد رکھے ہر ویلے سوہنا اٹھاندا بھاندا ہُو
آپ سمجھ سمجھیندا باہُو آپ آپے بن جاندا ہُو

۲۳

باہو باغ بہارا کھڑیاں نرگس ناز شرم دا ہُو
دِل وچ کعبہ صحی کیتوسے پاکوں پاک نرم دا ہُو
طالب طلب طواف تمامی حب حضور حرم دا ہُو
گیا حجاب تھیوسے حاجی باہُو جداں بخشیوس راہ کرم دا ہُو

۲۴

بغداد شہر دی کیا نشانی اچیاں لمیاں چیراں ہُو
تن من میرا پرزے پرزے جیوں درزی دیاں لیراں ہُو
ایہناں لیراں دی گل کفنی پا کے رلساں سنگ فقیراں ہُو
بغداد شہر دے ٹکڑے منگساں باہُو کرساں میراں میراں ہُو

۲۵

بغداد شریف وِچ کراہاں سودا نے کیتو سے ہُو
رتی عقل دی کراہاں بھار غماں دا گھدو سے ہُو
بھار بھریرا منزل چوکھیری اوڑک وِچ پہتیو سے ہُو
ذات صفات صحی کیتو سے باہُو تاں جمال لدھو سے ہُو

۲۶

باہجھ حضوری نہیں منظوری توڑے پڑھن بانگ صلاتاں ہُو
روزے نفل نماز گزارن توڑے جاگن ساریاں راتاں ہُو
باجھوں قلب حضور نہ ہووے توڑے کڈھن سے زکاتاں ہُو
باہُو باجھ فنا رب حاصل ناہیں ناں تاثیر جماتاں ہُو

۲۷

بے ادباں ناں سار ادب دی گئے ادباں توں وانجے ہُو
جیہڑے تھاں مٹی دے بھانڈے کدی نہ ہوندے کانجے ہُو
جیہڑے مڈھ قدیم دے کھیڑے ہوُن کدی نہ ہوندے رانجھے ہُو
جیں دل حضور نہ منگیا باہُو گئے دوہیں جہانیں وانجے ہُو

۲۸

بزرگی نوں گھت وٹن لوڑھائیے ملئے رج مکالا ہُو
لاالٰہ گہناں مڑھیا مذہب کی لگدا سالا ہُو
الّا اللہ گھر میرے آیا جیں آن اُٹھایا پالا ہُو
اساں بھر پیالا خضروں پیتا باہُو آبحیاتی والا ہُو

۲۹

بسم اللہ اسم اللہ دا ایہہ بھی گہناں بھارا ہُو
نال شفاعت سرورِ عالم چھٹسی عالم سارا ہُو
حدوں بے حد درود نبی نوں جیندا ایڈ پسارا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں ملیا نبیؐ سوہارا ہُو

۳۰

نبھ چلایا طرف زمیں دے عرشاں فرش ٹکایا ہُو
گھر نہیں ملیا دیس نکالا اساں لکھیا جھولی پایا ہُو
رہ نی دنیاں ناں کر جھیڑا ساڈا اگے دل گھبرایا ہُو
اسیں پردیسی ساڈا وطن دوراڈھا باہو دم دم غم سوایا ہُو

۳۱

بے تے پڑھ کے فاضل ہوئے ہک حرف نہ پڑھیا کسّے ہُو
جیں پڑھیا تیں شوہ نہ لدّھا جاں پڑھیا کجھ تسّے ہُو
چوداں طبق کرن رشنائی انہیاں کجھ نہ دسّے ہُو
باہجھ وصال اللہ دے باہُو سبھ کہانیاں قصّے ہُو

۳۲

بوہتی میں اوگن ہاری لاج پئی گل اسدے ہُو
پڑھ پڑھ علم کریہن تکبر شیطان جیہے وتھے مسدے ہُو
لکھاں نوں بھو دوزخ والا ہک نت بہشتوں رسدے ہُو
عاشقاں دے گل ہمیشاں باہُو اگے محبوباں دے کسدے ہُو

۳۳

پڑھ پڑھ علم ملوک رجھاون کیا ہویا اس پڑھیاں ہُو
ہرگز مکھن مول ناں آوے پھٹے دودھ دے کڑھیاں ہُو
آکھ چنڈورا ہتھ کے آیؤ اس انگوری چھٹیاں ہُو
ہک دل خستہ رکھیں راضی باہُو لہن عبادت رہیاں ہُو

۳۴

پڑھ پڑھ عالم کرن تکبّر حافظ کرن وڈیائی ھُو
گلیاں دے وچ پھرن نمانے وتن کتاباں چائی ھو
جتھے ویکھن چنگا چوکھا اوتھے پڑھن کلام سوائی ھو
دوہیں جہانیں سوئی مٹھے باھُو جنہاں کھادھی ویچ کمائی ھو

۳۵

پڑھ پڑھ علم مشائخ سداون کرن عبادت دوہری ھُو
اندر جھگی پئی لٹیوے تن من خبر ناں موری ھُو
مولا والی سدا سکھالی دل توں لاہ تکوری ھُو
باھو رب تنہاں توں حاصل جنہاں جگ ناں کیتی چوری ھُو

۳۶

پڑھ پڑھ علم ہزار کتاباں عالم ہوے بھارے ھُو
اک حرف عشق دا پڑھن نہ جانن بھلے پھرن بچارے ھُو
اک نگاہ جے عاشق ویکھے لکھ ہزاراں تارے ھُو
لکھ نگاہ جے عالم ویکھے کسے نہ کدھی چاہڑے ھُو
عشق عقل وچ منزل بھاری سیاں کوہاندے پاڑے ھُو
جنہاں عشق خرید نہ کیتا باھو اوہ دوہیں جہانیں مارے ھُو

۳۷

پڑھیا علم تے ودھی مغروری عقل بھی گیا تلوہاں ہُو
بھلا راہ ہدایت والا نفع نہ کیتا دوہاں ہُو
سر دیتیاں جے سر ہتھ آوے سودا ہار نہ تو ہاں ہُو
وڑیں بزار محبت والے باہُو کوئی رہبر لے کے سوہاں ہُو

۳۸

پاک پلیت نہ ہوندے ہرگز توڑے رہندے وچ پلیتی ہُو
وحدت دے دریا اچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ہُو
ہک بتخانیں واصل ہوئے ہک پڑھ پڑھ رہن مسیتی ہُو
فاضل سٹ فضیلت بیٹھے باہُو عشق نماز جاں نیتی ہُو

۳۹

بے پیر ملیاں جے پیڑناں جاوے اس نوں پیر کی دھرناں ہُو
مُرشد ملیاں ارشاد نہ من نوں اوہ مُرشد کی کرناں ہُو
جس ہادی کولوں ہدایت ناہیں اوہ ہادی کی پھڑناں ہُو
جے سر دتیاں حق حاصل ہووے باہُو اس موتوں کی ڈرناں ہُو

۴۰

پاٹا دامن ہویا پرانا کچر ک سیوے درزی ہُو
حال دا محرم کوئی نہ ملیا جو ملیا سو غرضی ہُو
باجھ مربّی کسے نہ لدّھی گجھی رمز اندر دی ہُو
اوسے راہ ول جائیے باہُو جس تھیں خلقت ڈر دی ہُو

۴۱

پنجے محل پنجاں وچ جانن ڈیوا کت ول دھریئے ہُو
پنجے مہر پنجے پٹواری حاصل کت ول بھریئے ہُو
پنجے امام تے پنجے قبلے سجدہ کت ول کریئے ہُو
باہُو جے صاحب سر منگے ہرگز ڈھل نہ کریئے ہُو

۴۲

تارک دنیا تد تھیوسے جداں فقر ملیو سے خاصا ہُو
راہ فقر دا تد لدھیوسے جداں ہتھ پکڑیو سے کاسا ہُو
دریا وحدت دا نوش کیتو سے اجاں بھی جی پیاسا ہُو
راہ فقر رت ہنجو رووں باہُو لوکاں بھانے ہاسا ہُو

۴۳

تلہ بنھ توکل والا ہو مردانہ تر یئیے ہُو
جیں دُکھ تھیں سکھ حاصل ہووے اس دُکھ تھیں نہ ڈریئیے ہُو
اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ یُسْرًا آیا چت اسے ول دھریئیے ہُو
اوہ بے پرواہ درگاہ ہے باہُو اوتھے رو رو حاصل بھریئیے ہُو

۴۴

تن من یار میں شہر بنایا دل وچ خاص محلّہ ہُو
آن الف دل وسوں کیتی میری ہوئی خوب تسلّہ ہُو
سب کجھ مینوں پیا سینوے جو بولے ماسو اللّٰہ ہُو
دردمنداں ایہہ رمز پچھاتی باہُو بے دردں سر کھلّہ ہُو

۴۵

توڑے تنگ پرانے ہوون گجھے نہ رہندے تازی ہُو
مار نقارہ دل وچ وڑیا کھیڈ گیا اک بازی ہُو
ماردلاں نوں جول دتوئیں جدوں تکے نین نیازی ہُو
انہاں نال کیہ ہویا باہُو جنہاں یار نہ رکھیا راضی ہُو

۴۶

تسبیح داتوں کسبی ہویوں ماریں دم ولیہاں ہُو
من دا منکا اک نہ پھیریں گل پائیں پنج دیہاں ہُو
دینڑ لگیاں گل گھوٹو آوے لین لگیاں جھٹ شیہاں ہُو
پتھر چت جنہاں دے باہُو اوتھے زرا یا وسناں مینہاں ہُو

۴۷

تدوں فقیر شتابی بنڈا جد جان عشق وچ ہارے ہُو
عاشق شیشا تے نفس مربی جان جاناں توں وارے ہُو
خود نفسی چھڈ ہستی جھیڑے لاہ سروں سب بھارے ہُو
باہُو باجھ مویاں نہیں حاصل تھیندا توڑے سے سانگ اتارے ہُو

۴۸

توں تاں جاگ ناں جاگ فقیرا انت نوں لوڑ جگایا ہُو
اکھیں میٹیاں ناں دل جاگے، جاگے جاں مطلب پایا ہُو
ایہہ نکتہ جداں کیتا پختہ تاں ظاہر آکھ سنایا ہُو
میں تاں بھلی دیندی ساں باہو مینوں مرشد راہ دکھایا ہُو

۴۹

تسبی پھری تے دل نہیں پھریا کی لیناں تسبی پھڑ کے ہُو
علم پڑھیا تے ادب سکھیا کی لیناں علم نوں پڑھ کے ہُو
چلے کٹے تے کجھ نہ کھٹیا کی لیناں چلیاں وڑ کے ہُو
جاگ بناں دُدھ جمدے ناہیں باہُو بھانویں لال ہوون کڑھ کڑھ کے ہُو

۵۰

ثابت صدق تے قدم اگیرے تائیں رب لبھیوے ہُو
لُوں لُوں دے وچ ذکر اللہ دا ہر دم پیا پڑھیوے ہُو
ظاہر باطن عین عیانی ہُو ہُو پیا سنیوے ہُو
نام فقیر تنہا دا باہُو قبر جہاندی جیوے ہُو

۵۱

ثابت عشق تنہاں نیں لدھا جنہاں ترٹی چوڑ چا کیتی ہُو
ناں اوہ صوفی ناں اوہ صافی ناں سجدہ کرن مسیتی ہُو
خالص نیل پرانے اتے نہیں چڑھدا رنگ مجیٹھی ہُو
قاضی آن شرع ول باہُو کدیں عشق نماز نہ نیتی ہُو

۵۲

جو دل منگے ہووے ناہیں ہووَن رِیہا پریرے ھُو
دوست نہ دیوے دل دا دارو عشق نہ واگاں پھیرے ھُو
اس میدان محبت دے وچ مِلن تا تکھیرے ھُو
میں قربان تنہاں توں باھو جنہاں رکھیا قدم اگیرے ھُو

۵۳

جے توں چاہیں وحدت ربدی تاں مل مرشدیاں تلیاں ھُو
مرشد لطفوں کرے نظارہ گل تھیوں سبھ کلیاں ھُو
انہاں گلاں وچوں ہک لالہ ہوسی گل نازک گل پھلیاں ھُو
دوہیں جہانیں مٹھے باھو جنہاں سنگ کیتا دو ڈلیاں ھُو

۵۴

جس الف مطالیہ کیتا ب دا باب نہ پڑھدا ھو
چھوڑ صفاتی لدھسن ذاتی اوہ عامی دور چا کردا ھُو
نفس امارہ کتڑا جانے ناز نیاز نہ دھردا ھُو
کیا پرواہ تنہانوں باھو جنہاں گھاڑو لدھا گھر دا ھُو

۵۵

جیں دل عشق خرید نہ کیتا سو دل بخت نہ بختی ہُو
استاد ازل دے سبق پڑھایا ہتھ دِتس دل بختی ہُو
بر سر آیاں دم ناں ماریں جا سر آوے سختی ہُو
پڑھ توحید تاں تھیویں واصل باہُو سبق پڑھیوے وقتی ہُو

۵۶

جیں دل عشق خرید نہ کیتا سو دل درد نہ چُھٹی ہُو
اس دل تھیں سنگ پتھر چنگے جو دل غفلت اٹی ہُو
جیں دِل عشق حضور نہ منگیا سو درگاہوں سُٹّی ہُو
ملیا دوست نہ انہاں باہُو جنہاں چوڑ نہ کیتی تر ٹی ہُو

۵۷

جیں دِل عشق خرید نہ کیتا سوئی خسرے مرد زمانے ہُو
خفیے خسرے ہر کوئی آکھے مردا مردانے ہُو
گلیاں دیوچ پھرن ارہیلے جیوں جنگل ڈھور دیوانے ہُو
مرداں تے نامرداں دی گل تداں پوسی باہُو جداں عاشق بھسن گانے ہُو

۵۸

جیں دینہہ دا ایں در تینڈے تے سجدہ صحی ونج کیتا ہُو
اس دینہہ دا سر فدا تھائیں میں بیا در بار نہ لیتا ہُو
سر دیوان سِر آکھن ناہیں، اساں شوق پیالا پیتا ہُو
میں قربان تنہا توں باہُو جنہاں عشق سلامت کیتا ہُو

۵۹

جو پاکی بن پاک ماہی دے سو پاکی جان پلیتی ہُو
ہک بتخانیں جا واصل ہوئے ہک خالی رہے مسیتی ہُو
عشق دی بازی اُنہاں لئی جنہاں سر دنیاں ڈھل ناں کیتی ہُو
ہرگز دوست نہ ملدا باہُو جنہاں تڑی چوڑ نہ کیتی ہُو

۶۰

جو دم غافل سو دم کافر اساں نوں مرشد ایہہ پڑھایا ہُو
سنیا سخن گیاں کھل اکھیں اساں چت مولا دل لایا ہُو
کیتی جان حوالے رب دے اساں ایسا عشق کمایا ہُو
مرن توں اگے مر گئے باہُو تاں مطلب نوں پایا ہُو

۶۱

جتھے رتی عشق وکاوے اوتھے مناں ایماں دیوے ہُو
کتب کتاباں ورد وظیفے اوتر چاچکیوے ہُو
باجھوں مرشد کجھ نہ حاصل توڑے راتیں جاگ پڑھیوے ہُو
مریئے مرن تھیں اگے باہوؔ تاں رب حاصل تھیوے ہُو

۶۲

جنگل دے وچ شیر مریلا باز پوے وچ گھر دے ہُو
عشق جیہا صراف ناں کوئی کجھ ناں چھوڑے وچ زر دے ہُو
عاشقاں نیند نہ بھکھ ناں کائی عاشق مول نہ مردے ہُو
عاشق جیندے تداں ڈٹھوسے باہوؔ جداں صاحب اگے سر دھردے ہُو

۶۳

جنہاں عشق حقیقی پایا موہوں نہ کجھ الاون ہُو
ذکر فکر وچ رہن ہمیشاں دم نوں قید لگاون ہُو
نفسی، قلبی، روحی، سری خفی اخفیٰ ذکر کمان ہُو
میں قربان تنہاں توں باہوؔ جیہڑے اِکس نگاہ جواون ہُو

۶۴

جیوندے کے جانن سار مویاں دی سونے جو مروا ہُو
قبراں دے وچ اَن ناں پانی اتھے خرچ لوڑیندا گھر دا ہُو
اک وچھوڑا ماپیو بھائیاں دوجا عذاب قبر دا ہُو
واہ نصیب انہاندا باہُو جہڑا وچ حیاتی مروا ہُو

۶۵

جیوندیاں مر رہناں ہووے تاں دیس فقیراں بہیئے ہُو
جے کوئی سٹے گودڑ کوڑا وانگ اروڑی سہیئے ہُو
جے کوئی کڈھے گالھاں مہنے اس نوں جی جی کہیئے ہُو
گلا الاہماں بھنڈی خواری یار دے پاروں سہیئے ہُو
قادر دے ہتھ ڈور اساڈی باہُو جیوں رکھے تیوں رہیئے ہُو

۶۶

جے رب ناتیاں دھوتیاں ملدا تاں ملدا ڈڈواں مچھیاں ہُو
جے رب لمیاں والاں ملدا تاں ملدا بھیڈاں سسیاں ہُو
جے رب راتیں جاگیاں ملدا تاں ملدا کال کڑچھیاں ہُو
جے رب جتیاں ستیاں ملدا تاں ملدا ڈانداں خصیاں ہُو
انہاں گلاں رب حاصل ناہیں باہُو رب ملدا دلیاں ہچھیاں ہُو

۶۷

جنہاں شوہ الف تھیں پایا پھول قرآن ناں پڑھدے ہُو

اوہ مارن دم محبت والا، دُور ہویونیں پردے، ہُو

دوزخ بہشت غلام تنہاندے چاکیتونے بردے، ہُو

میں قربان تنہاں دے باہُو جہڑے وحدت دے وچ وڑدے ہُو

۶۸

جے کر دین علم وچ ہوندا تاں سر نیزے کیوں چڑھدے ہُو

اٹھاراں ہزار جو عالم آہا اوہ اگے حسینؓ دے مردے، ہُو

جے کجھ ملاحظہ سرورؐ دا کردے تاں خیمے تمبو کیوں سڑدے ہُو

جیکر مندے بیعت رسولی تاں پانی کیوں بند کردے ہُو

پر صادق دین تنہاں دے باہُو جو سر قربانی کردے ہُو

۶۹

جد دا مرشد کاسا دِتڑا تد دی بے پروا ہی، ہُو

کی ہویا جے راتیں جاگیوں جے مرشد جاگ ناں لائی ہُو

راتیں جاگیں تے کریں عبادت ڈینہہ نندیا کریں پرائی ہُو

کوڑا تخت دنیا دا باہُو تے فقر سچی بادشاہی ہُو

۷۰

جاں تائیں خودی کریں خود نفسوں تاں تائیں رب پانویں ہُو
شرط فنا نوں جانئیں ناہیں تے نام فقیر رکھاویں ہُو
موئے باہجھ نہ سوہندی الفی اینویں گل وچ پانویں ہُو
نام فقیر تد سوہندا باہُو جد جیوندیاں مر جاویں ہُو

۷۱

جنگل بیلیندیاں جنگل بھوندیاں میری ہکا گل نہ پکی ہُو
چلے چلیے مکے حج گزاریاں میری دل دی دوڑ نہ ڈکی ہُو
تریہے روزے پنج نمازاں ایہہ بھی پڑھ پڑھ تھکی ہُو
سبھے مراداں حاصل ہویاں باہُو جاں کامل نظر مہر دی تکی ہُو

۷۲

جاں جاں ذات نہ تھیوے باہُو تاں کم سدیوے ہُو
ذاتی نال صفاتی ناہیں تاں تاں حق لبھیوے ہُو
اندر بھی ہُو باہر بھی ہُو باہُو کتھے لبھیوے ہُو
جیندے اندر حب دنیا باہُو او مول فقیر نہ تھیوے ہُو

۷۳

جس دل اسم اللہ دا چمکے عشق بھی کردا ہلّے ہُو
بھا کستوری دے چھپدے ناہیں بھانویں دے رکھئے سیئے پلّے ہُو
انگلیں دے پچھے دیہنہ ناہیں چھپدے دریا نہیں رہندے ٹھلّے ہُو
اسیں اوسے وچ اوہ اساں وچ باہُو یاراں یار سوَلّے ہُو

۷۴

چڑھ چنّاں تے کر رشنائی ذکر کریندے تارے ہُو
گلیاں دے وچ پھرن نمانے لعلاں دے ونجارے ہُو
شالا مسافر کوئی نہ تھیوے ککھ جنہاں توں بھارے ہُو
تاڑی مار اڈاؤ ناں باہُو اساں آپے اڈّن ہارے ہُو

۷۵

چڑھ چنا تے کر رشنائی تارے ذکر کریندے تیرا ہُو
تیرے جیہے چن کئی سے چڑھدے سانوں سجناں باجھ ہنیرا ہُو
جتھے چن اساڈا چڑھدا اُتھے قدر نہیں کجھ تیرا ہُو
جس دے کارن اساں جنم گوایا باہُو یار ملے اک پھیرا ہُو

۷۶

حافظ پڑھ پڑھ کرن تکبر مُلّاں کرن وڈیائی، ہُو
ساوݨ مانہہ دے بدلاں وانگوں پھرن کتاباں چائی، ہُو
جتھے ویکھن چنگا چوکھا اُتھے پڑھن کلام سوائی ہو
دوہیں جہانیں مُٹھے باہُو جنہاں کھادھی ویچ کمائی ہو

۷۷

خام کیہ جاݨن سار فقر دی جہڑے محرم ناہیں دل دے ہُو
آب مٹی تھیں پیدا ہوئے خامی بھانڈے گِل دے ہُو
لعل جواہراں دا قدر کی جاݨن جو سوداگر بل دے ہُو
ایمان سلامت سوئی ویسن باہُو جہڑے بھج فقراں ملدے ہُو

۷۸

دل دریا سمندروں ڈوگھے کون دلاں دیاں جاݨے ہُو
وچے بیڑے وچے جھیڑے وچے ونجھ موہاݨے ہُو
چوداں طبق دلے دے اندر جتھے عشق تمبو دِنج تاݨے ہُو
جو دل دا محرم ہووے باہو سوئی رب پچھاݨے، ہُو

۷۹

دل دریا سمندروں ڈونگھا غوطہ مار غواصی ہُو
جیں دریا وچ نوش نہ کیتا رہسی جان پیاسی ہُو
ہر دم نال اللہ دے رکھن ذکر فکر دے آسی ہُو
اس مرشد تھیں زن بہتر باہُو جو پھند فریب لباسی ہُو

۸۰

دل دریا خواجہ دیاں لہراں گھمن گیر ہزاران ہُو
رہن دلیلاں وچ فکر دے بیحد بے شماراں ہُو
ہک پردیسی دو جانیوں لگ گیا تریا بے سمجھی یاں ماراں ہُو
ہسّ کھیڈن سبھ بھلیا باہُو حد عشق چینگھایاں دھاراں ہُو

۸۱

دلے وچ دل جو آکھیں سو دل دور دلیلوں ہُو
دل دا دور اگوہاں کیجے کثرت کنوں قلیلوں ہُو
قلب کمال جمالوں جسموں جوہر جاہ جلیلوں ہو
قبلہ قلب منوّر ہویا باہو خلوت خاص خلیلوں ہُو

۸۲

دل کالے کولوں منہ کالا چنگا جے کوئی اس نوں جانڑے ہُو
منہ کالا دل اچھا ہووے تاں دل یار پچھانڑے ہُو
ایہہ دل یار دے پچھے ہووے متاں یار وی کدی پچھانے ہُو
سے عالم چھوڑ مسیتاں نٹھے باہُو جد لگے نیں دل ٹکانے ہُو

۸۳

دل تے دفتر وحدت والا دائم کریں مطالیا ہُو
ساری عمراں پڑھدیاں گزری جہلاں دے وچ جالیا ہُو
اکو اسم اللہ دا رکھیں اپنا سبق مطالیا ہُو
دوہیں جہان غلام تنہاں دے باہُو جیں دل اللہ سمبھالیا ہُو

۸۴

درد اندر دا اندر ساڑے باہر کراں تا گھائل ہُو
حال اساڈا کیویں اوہ جانن جو دنیا تے مائل ہُو
بحر سمندر عشقے والا ہر دم رہندا حائل ہُو
پہنچ حضور آسان نہ باہُو اساں نام تیرے دے سائل ہو

۸۵

درد منداں دے دھوئیں دُھکھدے ڈر دا کوئی ناں سیکے ہُو

انہاں دھواں دے تاکھیڑے محرم ہووے تاں سیکے ہُو

چھک شمشیر کھڑا ہے سر تے ترس پوس تاں تھیکے ہُو

ساہو رے کُڑیئے اپنے ونجناں باہُو سدا ناں رہناں پیکے ہُو

۸۶

درد منداں داخون جو پیندا کوئی برہوں باز مریلا ہُو

چھاتی دے وچ کتیس ڈیرا جیویں شیر بیٹھا بیلا ہُو

ہاتھی مست سندوری وانگوں کردا پیلا پیلا ہُو

اس پیلے دا دسواں ناں کیجئے باہُو پیلے باجھ ناں ہوندا میلا ہُو

۸۷

دین تے دنیاں سکیاں بھیناں تینوں عقل نہیں سمجھیندا ہُو

دونویں اکس نکاح وچ آون تینوں شرع نہیں فرمیندا ہُو

جویں اگ تے پانی ٹھاں اکے وچ واسا نہیں کریندا ہُو

دوہیں جہانیں مٹھا باہُو جیہڑا دعوے کوڑ کریندا ہُو

۸۸

دنیا گھر منافق دے یا گھر کافر دے سونہدی، ہُو
نقش نگار کرے بہتیرے زن خوباں سبھ موہندی ہُو
بجلی وانگوں کرے لشکارے سر دے اُتوں جھوندی ہُو
حضرت عیسیٰؑ دی سلھ وانگوں باہو راہ ویندیاں نوں کوہندی ہُو

۸۹

دنیا ڈھونڈن والے کُتّے در در پھرن حیرانیؔ ہُو
ہڈی اُتّے ہوڑ تنہاں دی لڑدیاں عمر وہانیؔ ہُو
عقل دے کوتاہ سمجھ نہ جانن پیون لوڑن پانیؔ ہُو
باجھوں ذکر ربّے دے باہو کوڑی رام کہانیؔ ہُو

۹۰

دُودھ تے دہی ہر کوئی رِڑکے عاشق بھاہ رِڑکیندے ہُو
تن چیوڑا من مندھانیں، آہیں نال ہلیندے، ہُو
دکھاں دا نیترا کڈھے لِسکارے غماں دا پانی پیندے ہُو
نام فقیر تنہاں دا باہو جیہڑے ہڈاں توں مکھن کڈھیندے ہُو

۹۱

درد منداں دیاں آہیں کولوں پہاڑ پتھر دے جھڑدے ہُو
درد منداں دیاں آہیں کولوں بھج ناگ زمین وچ وڑدے ہُو
درد منداں دیاں آہیں کولوں آسمانوں تارے جھڑدے ہُو
درد منداں دیاں آہیں کولوں باہُو عاشق مول نہ ڈردے ہُو

۹۲

دلیلاں چھوڑ وجوددوں ہشیار فقیرا ہُو
بنھ توکل پنچھی اڑدے پلّے خرچ نہ زیرا ہُو
روز روزی اُڈکھان ہمیشہ نہیں کردے نال ذخیرا ہُو
مولا خرچ پوہنچاوے باہُو جو پتھر وچ کیڑا ہُو

۹۳

دِل بازار تے مُنہ دروازہ سینہ شہرڈ سیندا ہُو
رُوح سوداگر نفس ہے راہزن جیہڑا حق دا راہ مریندا ہُو
جاں توڑی ایہہ نفس نہ ماریں تاں ایہہ وقت کھڑیندا ہُو
کردا ہے زایا ویلا باہُو جان نوں تاک مریندا ہُو

۹۴

ذاتی نال ناں ذاتی رلیا سو کم ذات سڈیوے ہُو
نفس کتے نوں بنھ کرا ہاں فہما فہم پچھیوے ہُو
ذات صفاتوں مہناں آدے جداں ذاتی شوق پیوے ہُو
نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جنہاں دی جیوے ہُو

۹۵

ذکر سب ارے اریرے جاں جان فدا تاں فانی ہُو
فدا فانی تنہانوں حاصل جہڑے وسن لامکانی ہُو
فدا فانی اونہاں نوں ہویا جنہاں چکھی عشق دی کانی ہُو
باہُو ہُو دا ذکر سٹرینداہر دم یار ناں ملیا جانی ہُو

۹۶

ذکر کتوں کر فکر ہمیشاں ایہہ لفظ تکھا تلواروں ہُو
کڈھن آہیں تے جان جلاون فکر کرن اسراروں ہُو
ذاکر سوئی جہڑے فکر کماون ہک پلک ناں فارغ یاروں ہُو
فکر دا پھٹیا کوئی نہ جیوے پٹے مڈھ چا پاڑوں ہُو
حق دا کلمہ آکھیں باہُو رب رکھے فکر دی ماروں ہُو

۹۷

راہ فقر دا پرے پریرے اوڑک کوئی نہ دِسّے ہُو
ناں اُتھے پڑھن پڑھاون کوئی ناں اُتھے مسلے قصّے ہُو
ایہا دنیا بُت پرستی مت کوئی اس تے وِسے ہُو
موت فقیری جیں سر آوے باہُو معلم تھیوے تِسّے ہُو

۹۸

راتیں رتی نیندر نہ آوے وہاں رہے حیرانی ہُو
عارف دی گل عارف جانے کیا جانے نفسانی ہُو
کر عبادت پچھوتاسیں تیری زایا گئی جوانی ہُو
حق حضور اُنہاں نُوں حاصل باہُو جنہاں ملیا شاہ جیلانی ہُو

۹۹

راتیں نیݨ رت ہنجوں رووَن تے ڈیہاں غمزدہ غم دا ہُو
پڑھ توحید وڑیا تن اندر سُکھ آرام ناں سمدا ہُو
سر سولی تے چاٹنگیوسے ایہو راز پرم دا ہُو
سدھا ہو کو ہیوئیے باہو قطرہ رہے ناں غم دا ہُو

۱۰۰

رات اندھیری کالی دے وچ عشق چراغ جلاندا ہُو
جیندی رِک توں دِل چانیوے توڑیں نہیں آواز سُنیندا ہُو
اُدجھڑ جھل تے مار ویلے اتھے دم دم خوف شیہاندا ہُو
تھَل جَل جنگل گئے جھگیندے باہو کامل نینہہ جنہاندا ہُو

۱۰۱

رحمت اُس گھر وِچ وسّے جتھے بلدے دیوے ہُو
عشق ہوائی چڑھ گیا فلک تے کتھے جہاز گھتیوے ہُو
عقل فکر دی بیڑی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ہُو
ہر جا جانی دسّے باہو جتول نظر بھیوے ہُو

۱۰۲

روزے نفل نمازاں تقوے سبھو کم حیرانی ہُو
انہیں گلیں رب حاصل ناہیں خود خوانی خود دانی ہُو
ہمیش قدیم جلیندا ڈیٹھو سو یار، یار نہ جانی ہُو
ورد وظیفے تھیں چھٹ رہسی باہو جد ہورہسی فانی ہُو

۱۰۳

زبانی کلمہ ہر کوئی پڑھدا دل دا پڑھدا کوئی ھُو
جتھے کلمہ دل دا پڑھیئے اتھے ملے زبان ناں ڈھوئی ھُو
دل دا کلمہ عاشق پڑھدے کی جانن یار گلوئی ھُو
ایہہ کلمہ اسانوں پیر پڑھایا باھُو میں سدا سوہاگن ہوئی ھُو

۱۰۴

زاہد زہد کریندے تھکے روزے نفل نمازاں ھُو
عاشق غرق ہوئے وچ وحدت اللہ نال محبت رازاں ھُو
مکھی قید شہد وچ ہوئی کیا اڑسی نال شہبازاں ھُو
جنہاں مجلس نال نبیؐ دے باھُو سوئی صاحب نازنواں ھُو

۱۰۵

سبق صفاتی سوئی پڑھدے جو وت ہین ذاتی ھُو
علموں علم انہاں نوں ہویا جیڑھے اصلی تے اثباتی ھُو
نال محبت نفس کٹھوتے کڈھ قضا دی کاتی ھُو
بہرہ خاص انہاں نوں باھُو جنہاں لدھا آب حیاتی ھُو

۱۰۶

سوز کنوں تن سڑیا سارا ایں تے ڈکھاں ڈیرے لائے ہُو
کوئل وانگ کوکیندی وتاں نال وِنجن دن اضائے ہُو
بول پپیہا رُت ساون آئی متاں مولا مینہ وسائے ہُو
ثابت صدق تے قدم اگوہاں باہُو رب سکدیاں دوست ملائے ہُو

۱۰۷

سے روزے سے نفل نمازاں سے سجدے کر کر تھکے ہُو
سے واری مکے حج گزارن دل دی دوڑ نہ مکے ہُو
چلے چلیئے جنگل بھوناں اس گل تھیں ناں پکے ہُو
سبھے مطلب حاصل ہوندے باہُو جد پیر نظر اک تکے ہُو

۱۰۸

سُن فریاد پیراں دیا پیرا میری عرض سنیں کن دھر کے ہُو
بیڑا اڑیا میرا وچ کپراندے جتھے مچھ نہ بہندے ڈر کے ہُو
شاہ جیلانی محبوب سبحانی میری خبر لیو جھٹ کر کے ہُو
پیر جنہاندے میراں باہُو اوہی کدھی لگدے تر کے ہُو

۱۰۹

سُݨ فریاد پیراں دیا پیرا میں آکھ سناواں کینوں ہُو
تیرے جیہا مینوں ہور نہ کوئی میں جیہیاں لکھ تینوں ہُو
پھول نہ کاغذ بدیاں والے در توں دھک نہ مینوں ہُو
میں وچ ایڈ گناہ نہ ہوندے باہُو توں بخشیندوں کینوں ہُو

۱۱۰

سو ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے منہ نہ بولن پھکا ہُو
لکھ ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے گل کریندے ہکا ہُو
لکھ کروڑ تنہاں توں صدقے جہڑے نفس رکھیندے جھکا ہُو
نیل پدم تنہاں توں صدقے باہُو جہڑے ہوون سون سڈاون سکا ہُو

۱۱۱

سینے وچ مقام ہے کیندا سانوں مرشد گل سمجھائی ہُو
ایہو ساہ جو آوے جاوے ہور نہیں شے کائی ہُو
اس توں اسم الاعظم آکھن ایہو سرّ الٰہی ہُو
ایہو موت حیاتی باہُو ایہو بھیت الٰہی ہُو

۱۱۲

شور شہر تے رحمت وسّے جتھے باہُو جالے ہُو
باغباناں دے بوٹے وانگوں طالب نت سمہالے ہُو
نال نظارے رحمت والے کھڑا حضوروں پالے ہُو
نام فقیر تنہاندا باہو جہڑا گھر وچ یار وکھالے ہُو

۱۱۳

شریعت دے دروازے اچے راہ فقر دا موری ہُو
عالم فاضل لنگھن نہ دیندے جو لنگھدا سو چوری ہُو
پٹ پٹ اٹاں وٹے مارن دردمنداں دے کھوری ہُو
راز ماہی دا عاشق جانن باہُو کی جانن لوک اتھوری ہُو

صفت ثنائیں مول نہ پڑھدے جو جا پہتے وچ ذاتی ہُو
علم و عمل انہاں وچ ہووے جہڑے اصلی تے اثباتی ہُو
نال محبت نفس کٹھونیں، گھن رضا دی کاتی ہُو
چوداں طبق دلے دے اندر باہُو پا اندر دی جھاتی ہُو

۱۱۵

صُورت نفس امارہ دی کوئی کتا گلر کالا ہُو
کُوکے نُوکے لہو پیوے منگے چرب نوالا ہُو
کھبے پاسوں اندر بیٹھا دل دے نال سنبھالا ہُو
ایہہ بدبخت ہے وڈا ظالم باہُو کرسی اللہ ٹالا ہُو

۱۱۶

ضروری نفس کُتے نوں قیما قیم کچیوے ہُو
نال محبت ذکر اللہ دَم دَم پیا پڑھیوے ہُو
ذکر کنوں رب حاصل تھیندا ذاتوں ذات دسیوے ہُو
دو ہیں جہان غلام تنہاندے باہُو جنہاں ذات لبھیوے ہُو

۱۱۷

طالب غوث الاعظم والے شالا کدے نہ ہوون ماندے ہُو
جیندے اندر عشق دی رتی سدا رہن کرلاندے ہُو
جینوں شوق ملن دا ہووے لے خوشیاں نِت آندے ہُو
دو ہیں جہان نصیب تنہاندے باہُو جہڑے ذاتی اسم کماندے ہُو

۱۱۸

طالب بݨ کے طالب ہوویں اوسے نوں پیا گانویں ہُو
سچا لڑ ہادی دا پھڑ کے اوہو توں ہو جانویں ہُو
کلمے دا توں ذکر کماویں کلمیں نال نہانویں ہُو
اللہ تینوں پاک کریسی باہُو جے ذاتی اسم کمانویں ہُو

۱۱۹

ظاہر ویکھاں جانی تائیں نالے دِسّے اندر سینے ہُو
برہوں ماری میں رت پھراں ہنوں بس لوک نابینے ہُو
میں دل وچوں ہے شوہ پایا لوک جادن مکّے مدینے ہُو
کہے فقیر میراں دا باہُو سب دلاندے وِچ خزینے ہُو

۱۲۰

علموں باجھوں فقر کماوے کافر مرے دیوانہ ہُو
سے ورہیاں دی کرے عبادت رہے اللہ کنوں بیگانہ ہُو
غفلت کنوں نہ کھلیس پردے دل جاہل بُت خانہ ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں ملیا یار یگانہ ہُو

۱۲۱

عقل فکر دی جا نہ کائی جتھے وحدت سرّ سبحانی ہُو
ناں اوتھے مُلاں پنڈت جوشی ناں اُتھے علم قرآنی ہُو
جدا احمد احد وکھالی ڈِتا تاں کل ہو وے فانی ہُو
علم تمام کیتو نے حاصل باہُو کتاباں ٹھپ آسمانی ہُو

۱۲۲

عشق مؤذن دتیاں بانگاں کنیں بلبل پیو سے ہُو
خون جگر دا کڈھ کرا ہاں وضو صاف کیتو سے ہُو
سُن تکبیر فنا فی اللہ والی مرن محال تھیو سے ہُو
پڑھ تکبیر تھیو سے واصل باہُو تداں شکر کیتو سے ہُو

۱۲۳

عاشق پڑھن نماز پرم دی جیں وچ حرف نہ کوئی ہُو
جیہاں کیہاں نیّت نہ سکے اوتھے دردمنداں دل ڈھوئی ہُو
اکھیں نیر تے خون جگر دا اوتھے وضو پاک کریوئی ہُو
جیبھ نہ ہلے تے ہوٹھ نہ پھڑکن باہُو خاص نمازی سوئی ہُو

۱۲۴

عاشق ہونویں تے عشق کمانویں دل رکھیں وانگ پہاڑاں ہُو
لکھ لکھ بدیاں تے ہزار الاہمے کر جانیں باغ بہاراں ہُو
منصور جیہے چک سولی دتے جیہڑے واقف کل اسراراں ہُو
سجدیوں سر نہ چائیے باہُو توڑیں کافر کہن ہزاراں ہُو

۱۲۵

عاشق راز ماہی دے کولوں کدی نہ ہوون واندے ہُو
نیندر حرام تنہاں تے ہوئی جیہڑے اسم ذات کماندے ہُو
ہک پل مول آرام نہ کر دے دینہہ رات وتن کرلاندے ہُو
جنہاں الف صحی کر پڑھیا باہُو واہ نصیب تنہاندے ہُو

۱۲۶

عاشق عشق ماہی دے کولوں نت پھرن ہمیشاں کھیوے ہُو
جنہاں جنید یاں جان ماہی نوں ڈتی اوہ وہیں جہانیں جیوے ہُو
شمع چراغ جنہاں دل روشن اوہ کیوں بالن ڈیوے ہُو
عقل فکر دی پہنچ نہ کاتی باہُو اوتھے فانی فہم پچھیوے ہُو

۱۲۷

عاشق دی دل موم برابر معشوقاں دل کاہلی ہُو
طاماں دیکھے تُرتُر نکلے جیو بازاں دی چالی ہُو
بازبے چارا کیونکر اُڈے پیریں پیوس دوالی ہُو
جیں دل عشق خرید نہ کیتا باہو دوہاں جہانوں خالی ہُو

۱۲۸

عاشقاں ہکو وضو جو کیتا روز قیامت تائیں ہُو
وچ نماز رکوع سجودے ہندے سنج صبائیں ہُو
ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں سبھ فقر دیاں جائیں ہُو
عرش کولوں سے منزل اگے باہُو پیا کم تنہائیں ہُو

۱۲۹

عشق دی بازی ہر جا کھیڈی شاہ گدا سلطاناں ہُو
عالم فاضل عاقل دانا کردا چا حیراناں ہُو
تنبو کھوڑ لتھا وچ دل دے چا جوڑیس خلوت خاناں ہُو
عشق امیر فقیر منیندے باہُو کیا جانڑے لوک بیگاناں ہُو

۱۳۰

عشق دریا محبت دے وچ تھی مردانہ تریئیے ہُو
جتھے لہر غضب دیاں ٹھاٹھاں قدم اتھائیں دھریئیے ہُو
اوجھڑ جھنگ بلائیں بیلے ویکھو ویکھ نہ ڈریئیے ہُو
نام فقیر تد تھیندا باہُو جد وچ طلب دے مریئیے ہُو

۱۳۱

عشق اسانوں لیساں جاتا لتھا مل مہاڑی ہُو
نا سوّے ناں سوّن دیوے جیویں بال رہاڑی ہُو
پوہ ماہنہ منگے خربوزے میں کتھوں لیساں واڑی ہُو
عقل فکر دیاں بھل گیاں گلاں باہُو جد عشق وجائی تاڑی ہُو

۱۳۲

عشق جہاندے ہڈیں رچیا اوہ رہندے چپ چپاتے ہُو
لوں لوں دے وچ لکھ زباناں اوہ پھردے گنگے باتے ہُو
اوہ کردے وضو اسم اعظم دا تے دریا وحدت وچ ناتے ہُو
تدوں قبول نمازاں باہُو جد یاراں یار پچھاتے ہُو

۱۳۳

عاشق سوئی حقیقی جہڑا قتل معشوق دے مَنّے ہُو
عشق نہ چھوڑے مُکھ نہ موڑے توڑے سے تلواراں کھَنّے ہُو
جِتوَل ویکھے راز ماہی دے لگے اوسے بَنّے ہُو
سچّا عشق حسینؑ علی دا باہُو سر دیوے راز نہ بھَنّے ہُو

۱۳۴

عشق سمندر چڑھ گیا فلک تے کتول جہاز کچیوے ہُو
عقل فکر دی ڈونڈی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ہُو
کڑکن کپڑ پیوون لہراں جد وحدت وِچ وڑیوے ہُو
جس مرنے تھیں خلقت ڈردی باہُو عاشق مرے تاں جیوے ہُو

۱۳۵

عشق دی بھاہ ہڈاں داں بالن عاشق بیہہ سیندے ہُو
گھت کے جان جگر وِچ آرا دیکھ کباب تلیندے ہُو
سرگرداں پھرن ہر ویلے خون جگر دا پیندے ہُو
ہوئے ہزاراں عاشق باہُو پر عشق نصیب کیندے ہُو

۱۳۶

عشق ماہی دے لایاں اگیں انہاں لگیاں کون بجھاوے ہُو
میں کی جاناں ذات عشق دی کہیئے جہڑا در درجا جھکاوے ہُو
ناں خود سووے ناں سوون دیوے ستھوں ستیاں آن جگاوے ہُو
میں قربان تنہاندے باہُو جہڑا وچھڑے یار ملاوے ہُو

۱۳۷

عشق دیاں اولڑیاں گلاں جہڑا شرع تھیں دور ہٹاوے ہُو
قاضی چھوڑ قضائیں جاون جد عشق طمانچا لاوے ہُو
لوک ایانے متیں دیون عاشقاں مت ناں بھاوے ہُو
مڑن محال تنہانوں باہُو جنہاں صاحب آپ بلاوے ہُو

۱۳۸

عاشق شوہدے دل کھڑایا آپ بھی نالے کھڑیا ہُو
کھڑیا کھڑیا ولیا ناہیں سنگ محبوباں دے رلیا ہُو
عقل فکر دیاں سب بھل گیا جد عشقے نال جا ملیا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں عشق جوانی چڑھیا ہُو

۱۳۹

عشق اسانوں لسیاں جاتا کر کے آوے دھائی ہُو

جتول ویکھاں مینوں عشق دسیوے خالی جگہ نہ کائی ہُو

مرشد کامل ایسا ملیا جس دل دی تاکی لاہی ہُو

میں قربان اس مرشد باہُو جس دسیا بھیت الٰہی ہُو

۱۴۰

عشق اسانوں لِسیاں جاتا بیٹھا مار پتھلا ہُو

وِچ جِگر دے سَنھ چا لائیس کتیس کم اولا ہُو

جاں اندر وڑ جھاتی پائی ڈٹھا یار اکلا ہُو

باجھوں ملیاں مرشد کامل باہُو ہوندی نہیں تسلا ہُو

۱۴۱

عاشق نیک صلاحیں لگدے تاں کیوں اجاڑ دے گھر نوں ہُو

بال مواتا برہوں والا نہ لاندے جاں جِگر نوں ہُو

جان جہان سب بھل گیونیں پئی لوڑ ہوش صبر نوں ہُو

میں قُربان تنہاں توں باہُو جنہاں خون بخشیا دلبر نوں ہُو

۱۴۲

غوث قطب بن اورے اور پرے عاشق جان اگیرے ہُو
جہڑی منزل عاشق پہنچن اوتھ غوث نہ پاون پھیرے ہُو
عاشق وچ وصال دے رہندے جنہاں لامکانی ڈیرے ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں ذاتوں ذات بسیرے ہُو

۱۴۳

فجری ویلے وقت سویلے نت آن کرن مزدوری ہُو
کانواں ہلاں ہکسی گلاں ترتجھی رلی چنڈوری ہُو
مارن چیخاں تے کرن مشقت پٹ پٹ سٹن انگوری ہُو
ساری عمر پٹیندیاں گزری باہُو کدی نہ پئی آ پوری ہُو

۱۴۴

قلب ہلیا تاں کیا کجھ ہویا کیا ہویا ذکر زبانی ہُو
قلبی، روحی، خفی، سری سبھے راہ حیرانی ہُو
شہ رگ توں نزدیک جلیندا یار نہ ملیوس جانی ہُو
نام فقیر تنہاندا باہُو جہڑے وسدے لامکانی ہُو

۱۴۵

کل قبل کو یُسر کہندے کارن دُر بحر دے ہُو
شش زمین تے شش فلک تے شش پانی دے تر دے ہُو
چھپیاں حرفاں وچ سخن اٹھاراں دو دو معنی دھر دے ہُو
مرشد ہادی صحی کر سمجھایا باہُو اس پہلے حرف سطر دے ہُو

۱۴۶

کلمے دی کل تد پیوسے جداں کل کلمے ونج کھولی ہُو
عاشق کلماں اوتھے پڑھدے جتھے نور نبیؐ دی ہولی ہُو
چوداں طبق کلمیں دے اندر کیا جانے خلقت بھولی ہُو
اسانوں کلماں پیر پڑھایا باہُو جند جان اوستے توں گھولی ہُو

۱۴۷

کلمیں دی کل تداں پیوسے جداں کلمیں دل نوں پھڑیا ہُو
بے درداں نوں خبر نہ کوئی دردمنداں گل مڑھیا ہُو
کفر اسلام دی گل تداں پیوسے جداں بھن جگر وچ وڑیا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں کلماں صحی کر پڑھیا ہُو

۱۴۸

کلمیں دی گل تداں پیوسے جداں مرشد کلماں دسیا ہُو
ساری عمروچ کفر دے جالی بن مرشد دے دسیا ہُو
شاہ علی شیر بہادر وانگن وڈھ کلمیں کفر نوں سٹیا ہُو
دل صافی تاں ہووے باہُو جاں کلماں لوں لوں رسیا ہُو

۱۴۹

کلمے لکھ کروڑاں تارے ولی کیتے سے راہیں ہُو
کلمے نال بجھائے دوزخ جتھے اگ بلے ازگاہیں ہُو
کلمے نال بہشتیں جاناں جتھے نعمت سنج صباحیں ہُو
کلمے جیہی کوئی ناں نعمت باہُو اندر دوہیں سرائیں ہُو

۱۵۰

کلمے نال میں نہاتی دھوتی کلمے نال ویاہی ہُو
کلمے میرا پڑھیا جنازہ کلمے گور سہائی ہُو
کلمے نال بہشتیں جاناں کلمہ کرے صفائی ہُو
مڑن محال تنہاں نوں باہُو جنہاں صاحب آپ بلائی ہُو

۱۵۱

کن فیکون جدوں فرمایا اساں بھی کولوں ہاسے ہُو
ہکے ذات صفات ربیدی آہی ہکے جگ ڈھنڈیاسے ہُو
ہکے لامکاں مکان اساڈا ہکے آن بتاں وچ پھاسے ہُو
نفس پلیت پلیتی کیتی باہُو کوئی اصل پلیت تاں ناسے ہُو

۱۵۲

کیا ہویا بُت اودھڑ ہویا دل ہرگز دور نہ تھیوے ہُو
سے کوہاں میرا مرشد وسدا مینوں وچ حضور دسیوے ہُو
جنہاں اندر عشق دی رتی اوہ بن شرابوں کھیوے ہُو
نام فقیر تنہاں دا باہُو قبر جنہاں دی جیوے ہُو

۱۵۳

کوک دلا متاں رب سنے چا دردمنداں دیاں آہیں ہُو
سینہ میرا دردیں بھریا اندر بھڑکن بھاہیں ہُو
تیلاں باجھ نہ بلن مشالاں درداں باجھ نہ آہیں ہُو
آتش نال یاراناں لاکے باہُو پھر اوہ سڑن کہ ناہیں ہُو

۱۵۴

کامل مرشد ایسا ہووے جہڑا دھوبی وانگوں چھٹے ہُو
نال نگاہ دے پاک کریندا وچ سجی صبوݨ ناں گھتے ہُو
میلیاں نوں کر دیندا چٹا وچ ذرّہ میل نہ رکھے ہُو
ایسا مُرشد ہووے باہُو جہڑا لوں لوں دے وچ وسے ہُو

۱۵۵

کر عبادت پچھوتاسیں تیڈی عمراں چار دہاڑے ہُو
تھی سوداگر کر لے سودا جاں جاں ہٹ ناں تاڑے ہُو
مت جانی دل ذوق مُتّے موت مریندی دھاڑے ہُو
چوراں سادھاں رل پور بھریا باہُو رب سلامت چاڑے ہُو

۱۶

گند ظلمات اندھیر غباراں راہ نہیں خوف خطرے ہُو
مکھ آب حیات منور چشمے اوتے سائے زلف عنبر دے ہُو
مکھ محبوب دا خانہ کعبہ جتھے عاشق سجدہ کردے ہُو
دو زلفاں وچ نین مصلّے جتھے چاروں مذہب ملدے ہُو
مثل سکندر ڈھونڈن عاشق اک پلک آرام نہ کردے ہُو
خضر نصیب جنہاں دے باہُو اوہ گھٹ اوتھے جا بھردے ہُو

۱۵۷

گجھے ساڈے رب صاحب والے کجھ نہیں خبر اصل دی ہُو
گندم دانہ بہتا چگیا ہُن گل پئی ڈور ازل دی ہُو
پھاہی دے وچ پئیں تڑیاں بلبل باغ مثل دی ہُو
غیر دے تھیں سٹ کے باہُو رکھیے امید فضل دی ہُو

۱۵۸

گودڑیاں وچ جال جنہاں دی اوہ راتیں جاگن ادھیاں ہُو
سِک ماہی دی ٹکن نہ دیندی لوک اٹھے دیندے بدیاں ہُو
اندر میرا حق تپایا اساں کھلیاں راتیں کڈھیاں ہُو
تن تھیں ماس جدا ہویا باہُو سوکھ جلارے ہڈیاں ہُو

۱۵۹

گیا ایمان عشقے دیوں پاروں ہو کر کافر رہئیے ہُو
گھت زنار کفر دا گل وچ بت خانے وچ بہئیے ہُو
جس خانے وچ جانی نظر نہ آوے اوتھے سجدہ مول نہ دیئیے ہُو
جاں جاں جانی نظر نہ آوے باہُو تو ڑے کلماں مول نہ کہئیے ہُو

۱۶۰

لا یحتاج جنہاں نوں ہو یا فقر تنہاں نوں سارا ہُو
نظر جنہاں دی کیمیا ہووے اوہ کیوں مارن پارا ہُو
دوست جنہاں ندا حاضر ہووے دشمن لیٹ نہ وارا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں ملیا نبی ﷺ سوہارا ہُو

۱۶۱

لکھن سکھیوئی تے لکھ ناں جاتا کیوں کاغذ کیتو زایا ہُو
قط قلم نوں مارناں جانئیں تے کاتب نام دھرایا ہُو
سبھ صلاح تیری ہوسی کھوٹی جاں کاتب دے ہتھ آیا ہُو
صحیح صلاح تنہاں دی باہُو جنہاں الف تے میم پکایا ہُو

۱۶۲

لہ ھو غیری دھندے ہک پل مول نہ رہندے ہُو
عشق نے پٹے رُکھ جڑھاں تھیں اک دم ہول نہ سہندے ہُو
جیڑے پتھر وانگ پہاڑاں آہے اوہ لون وانگوں گل دہندے ہُو
عشق سوکھا لاجے ہوندا باہُو سبھ عاشق ہی بن بہندے ہُو

۱۶۳

لوک قبر دا کرسن چارا لحد بناون ڈیرا ہُو
چٹکی بھر مٹی دی پاسن کرسن ڈھیرا چیرا ہُو
دے درود دگھراں نوں وجن کوکن شیرا شیرا ہُو
بے پرواہ درگاہ رب باہُو نہیں فضلاں باجھ نبیڑا ہُو

۱۶۴

لوہا ہوویں پیا کٹیویں تاں تلوار سڈیویں ہُو
کنگھی وانگوں پیا چیرلویں تاں زلف محبوب بھریویں ہُو
مہندی وانگوں پیا گھوٹیویں تاں تلی محبوب رنگیویں ہُو
وانگ کپاہ پیا پنجیویں تاں دستار سڈیویں ہُو
عاشق صادق ہوویں باہُو تاں رس پریم دی پیویں ہُو

۱۶۵

مُوتو والی موت نہ ملی جیں وچ عشق حیاتی ہُو
موت وصال تھیسی ہک جدوں اسم پڑھیسی ذاتی ہُو
عین دے وچوں عین جو تھیوے دور ہووے قرباتی ہُو
ہُو دا ذکر ہمیش ٹریندا باہُو دینہاں سکھ نہ راتی ہُو

۱۶۶

مرشد وانگ سنارے ہووے گھٹ کٹھالی گالے ہُو
پا کٹھالی باہر کڈھے بُندے گھڑے یا والے ہُو
کنیں خوباں دے تدوں سہاون جدوں کٹھے پا اُجالے ہُو
نام فقیر تنہاندا باہُو جہڑا دم دم دوست سمہالے ہُو

۱۶۷

مرشد مینوں حج مکے دا رحمت دا دروازہ ہُو
کراں طواف دوالے قبلے نت ہووے حج تازہ ہُو
کن فیکون جدو کا سنیا مرشد دا دروازہ ہُو
مُرشد سدا حیاتی والا باہُو اوہو خضر تے خواجہ ہُو

۱۶۸

مُرشد کامل اوہ سہریئے جہڑا دو جگ خوشی وکھاوے ہُو
پہلے غم ٹکڑے دا میٹے وت رب دا راہ سمجھاوے ہُو
اس کلر والی کندھی نوں چا چاندی بنا دے ہُو
جس مرشد ایتھے کجھ نہ کیتا باہُو اوہ کوڑے لارے لاوے ہُو

۱۶۹

مرشد میرا شہباز الٰہی ونج رلیا سنگ حبیباں ہُو
تقدیر الٰہی چھکیاں ڈوراں کداں ملسی نال نصیباں ہُو
کوہڑیاں دے دکھ دور کریندا کرے شفا مریضاں ہُو
ہر اِک مرض دا دارو توہیں باہُو کیوں گھتنائیں وس طبیباں ہُو

۱۷۰

مرشد مکّہ تے طالب حاجی کعبہ عشق بنایا ہُو
وچ حضور سدا ہر ویلے کریئے حج سوایا ہُو
ہر دم میتھوں جدا ناں ہووے دل ملنے تے آیا ہُو
مُرشد عین حیاتی باہُو میرے لوں لوں وچ سمایا ہُو

۱۷۱

مرشد وسّے سے کوہاں تے میتوں دسّے نیڑے ہُو
کی ہویا بُت اوہلے ہویا پر اوہ وسّے وچ میرے ہُو
جنہاں الف دی ذات صحی کیتی اوہ رکھدے قدم اگیرے ہُو
نحن اقرب لبھ لیو سے باہُو جھگڑے کل نبیڑے ہُو

۱۷۲

مرشد ہادی سبق پڑھایا بن پڑھیوں پیا پڑھیوے ہُو
انگلیاں وِچ کناں دے دتیاں بن سیتوں پیا سیتوے ہُو
نین نیناں ولوں تر تر تکدے بن ڈٹھیوں پیا ڈیوے ہُو
باہو ہر خانے وِچ جانی وسدا کن سر اوہ رکھیوے ہُو

۱۷۳

مرشد باجھوں فقر کماوے وِچ کفر دے بڑے ہُو
شیخ مشائخ ہو بہندے حجرے غوث قطب بن اُڈے ہُو
تسبیحاں نپ بہن مسیتی جویں موش بہنڈا وڑ کھڈے ہُو
رات اندھاری مشکل پینڈا باہُو سے سے آون ٹھڈے ہُو

۱۷۴

مال تے جان سب خرچ کراہاں کریئے خرید فقیری ہُو
فقر کنوں رب حاصل ہووے کیوں کیجے دلگیری ہُو
دنیا کارن دین ونجاون کوڑی شیخی پیری ہُو
ترک دنیا تھیں قادری کیتی باہُو شاہ میراں دی میری ہُو

۱۷۵

میں کوجھی میرا دلبر سوہنا میں کیونکر اس نوں بھاواں ہُو
ویہڑے ساڈے وڑدا ناہیں بھانویں لکھ وسیلے پاواں ہُو
ناں میں سوہنی ناں دولت پلّے کیونکر یار مناواں ہُو
ایہہ دُکھ ہمیشاں رہسی باہُو روندڑی ہی مر جاواں ہُو

۱۷۶

مذہباں دے دروازے اچے راہ ربانا موری ہُو
پنڈتاں تے ملوانیاں کولوں چھپ چھپ لنگھیے چوری ہُو
اڈیاں مارن کرن بکھیڑے دردمنداں دے کھوری ہُو
باہُو چل اُتھائیں وسیئے جتھے دعویٰ ناں کس ہوری ہُو

۱۷۷

میں شہباز کراں پروازاں وچ دریا کرم دے ہُو
زباں تاں میری کُن برابر موڑاں کم قلم دے ہُو
افلاطون ارسطو جیہیں میرے اگے کس کم دے ہُو
حاتم جیہیں لکھ کروڑاں در باہُو دے منگدے ہُو

۱۷۸

ناں کوسنگی سنگ نہ کریئے کل نوں لاج نہ لایئے ہُو
تمے تربوز مول نہ ہوندے توڑے توڑ مکّے لے جایئے ہُو
کانواں دے بچے ہنس نہ تھیندے توڑے موتی چوگ چگایئے ہُو
کوڑے کھوہ ناں مٹھے ہوندے باہُو توڑے سے مناں کھنڈ پلیئے ہُو

۱۷۹

نہیں فقیری جھلیاں مارن ستیاں لوک جگاون ہُو
نہیں فقیری وہندیاں ندیاں سکیاں پار لنگھاون ہُو
نہیں فقیری وچ ہوا دے مصلّے پا ٹھہراون ہُو
فقیری نام تنہاندا باہُو جہڑے دل وچ دوست ٹکاون ہُو

۱۸۰

ناں رب عرش معلّٰے اُتے ناں رب خانے کعبے ہُو
ناں رب علم کتابیں لبّھا ناں رب وچ محرابے ہُو
گنگا تیرتھیں مول نہ ملیا مارے پینڈے بے حسابے ہُو
جد دا مرشد پھڑیا باہُو چھٹے سب عذابے ہُو

۱۸۱

ناں میں عالم ناں میں فاضل ناں مفتی ناں قاضی ہُو
ناں دل میرا دوزخ منگے ناں شوق بہشتیں راضی ہُو
ناں میں تریہے روزے رکھے ناں میں پاک نمازی ہُو
باجھ وصال اللہ دے باہُو دنیاں کوڑی بازی ہُو

۱۸۲

ناں میں سنی ناں میں شیعا میرا دوہاں توں دل سڑیا ہُو
مک گئے سبھ خشکی پینڈے جدوں دریا رحمت وچ وڑیا ہُو
کئی من تارے تر تر ہارے کوئی کنارے چڑھیا ہُو
صحیح سلامت چڑھ پار گئے باہُو جنہاں مرشد دا لڑ پھڑیا ہُو

۱۸۳

ناں اوہ ہندو ناں اوہ مومن ناں سجدہ دین مسیتی ہُو
دم دم دے وچ ویکھن مولا جنہاں قضا نہ کیتی ہُو
آہے دانے تے بنے دیوانے جنہاں ذات صحی ونج کیتی ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں عشق بازی چُن لیتی ہُو

۱۸۴

ناں میں جوگی ناں میں جنگم ناں میں چلا کمایا ہُو
ناں میں بھج مسیتیں وڑیا ناں تسبا کھڑکایا ہُو
جو دم غافل سو دم کافر مرشد ایہہ فرمایا ہُو
مرشد سوہنی کیتی باہو پل وچ جا پہنچایا ہُو

۱۸۵

نفل نمازاں کم زناناں روزے صرفہ روٹی ہُو
مکے دے ول سوئی جاندے گھردوں جنہاں تروٹی ہُو
اچیاں بانگاں سوئی دیون نیت جنہاندی کھوٹی ہُو
کی پرواہ تہناں نوں باہُو جنہاں گھر وچ لدھی بوٹی ہُو

۱۸۶

ناں کوئی طالب ناں کوئی مرشد سب دلاسے مٹھے ہُو
راہ فقر دا پرے پریرے سب حرص دنیا دے کٹھے ہُو
شوق الٰہی غالب ہویاں جند مرنے تے اوٹھے ہُو
باہُو جیں تن بھڑکے بھابر ہوندی اوہ من ترہائے بھکھے ہُو

۱۸۷

ناں میں سیر ناں پا چھٹا کی ناں پوری سر ساہی ہُو
ناں میں تولہ ناں میں ماسا ہن گل رتیاں تے آئی ہُو
رتی ہوتواں ونج رتیاں تُلاں اوہ بھی پوری ناہی ہُو
وزن تول پورا د ونج ہوسی باہُو جداں ہوسی فضل الٰہی ہُو

۱۸۸

نیڑے وسن دُور دسیون دیڑھے ناہیں وڑدے ہُو
اندروں ڈھونڈن داول نہ آیا مورکھ باہرں ڈھونڈن چڑھدے ہُو
دور گیاں کجھ حاصل ناہیں شوہ لبھے وچ گھر دے ہُو
دل کر صیقل شیشے وانگوں باہُو دور تھیون کُل پردے ہُو

۱۸۹

وحدت دے دریا اُچھلے تھل جل جنگل رینٹے ہُو
عشق دی ذات منیندے ناہن سانگاں چھل تپینٹے ہُو
رنگ بھبھوت میندے ڈٹھے سَے جوان بکینٹے ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جیڑے ہوندیاں ہمت بینٹے ہُو

۱۹۰

وحدت دے دریا اُچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ہُو
ہک بت خانے واصل تھیئے ہک پڑھ پڑھ رہے مسیتی ہُو
فاضل چھڈ فضیلت بیٹھے عشق بازی جاں لیتی ہُو
ہرگز رب نہ ملدا باھُو جنہاں ترٹی چوڑ نہ کیتی ہُو

۱۹۱

وحدت دا دریا الٰہی جتھے عاشق لیندے تاری ہُو
مارن ٹبیاں کڈھن موتی آپو آپی واری ہُو
دُرِ یتیم وچ لئے لشکارے جیوں چن لاٹاں ماری ہُو
سو کیوں نہیں حاصل بھرڑے باھُو جھڑے نوکر نیں سرکاری ہُو

۱۹۲

وبجن سر تے فرض ہے مینوں قول قالوا بلیٰ دا کرکے ہُو
لوک جانے متفکر ہوئیاں وچ وحدت دے وڑکے ہُو
شوہ دیاں ماراں شوہ وبج لہیساں عشق تلے سر دھر کے ہُو
جیوندیاں شوہ کسے نہ پایا باھُو جیں لدھا تیں مر کے ہُو

۱۹۳

ویہہ ویہہ ندیاں تارو ہوئیاں ببل چھوڑے کاہاں ہُو
یارا ساڈا رنگ محلیں در تے کھلے سکاہاں ہُو
ناں کوئی آوے نہ کوئی جاوے اسیں کیں ہتھ لکھ منجاہاں ہُو
جے خبر جانی دی آوے باھُو کھڑ کلیاں پھل تھواہاں ہُو

۱۹۴

ھُو، دا جامہ پہن کراہاں اُسم کماون ذاتی ہُو
کُفر اسلام مقام نہ منزل ناں اوتھے موت حیاتی ہُو
شاہ رگ تھیں نزدیک لدھوسے پا اندر ونے جھاتی ہُو
اوہ اساں وچ اسیں انہاں وچ باہو دور رہی قرباتی ہُو

۱۹۵

ہک جاگن ہک جاگ نہ جانن ہک جاگدیاں ہی سُتے ہُو
ہک ستیاں جا واصل ہوئے ہک جاگدیاں ہی مُٹھے ہُو
کے ہویا جے گھگو جاگے جھڑا لیندا ساہ اپُٹھے ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو جنہاں کھوہ پریم دے جُتّے ہُو

۱۹۶

ہک دم سجن تے لکھ دم ویری ہک دم دے مارے مردے ہُو
ہک دم پچھے جنم گوایا چور بنے گھر گھر دے ہُو
لائیاں دا او قدر جانن جھڑے محرم ناہیں سر دے ہُو
سو کیوں دھکے کھاون باہُو جھڑے طالب بچے در دے ہُو

۱۹۷

ہردم شرم دی تند تروڑے جاں ایہہ چھوڑک بلے ہُو
کجھ رک بالاں عقل دا دیوا مینوں برہوں انھیری جھلے ہُو
اُجڑ گیا ندے بھیت نیارے لکھ لعل جواہر رُتے ہُو
دھوتیاں داغ نہ لہندے باہُو جھڑے رنگ مجیٹھی ڈھلے ہُو

۱۹۸

ہسن ڈے کرے وونڑ لیوتی تینوں دتا کس دلاسا ہُو
عمر بندے دی اینویں وہانی جیویں پانی وچہ پتاسا ہُو
سوڑی اسامی رُسٹ گھتیسن پلٹ نہ سکسیں پاسا ہُو
ایتھوں صاحب لیکھا منگسی باہُو رتی گھٹ نہ ماسا ہُو

۱۹۹

ہور دوانہ دل دی کاری کلماں دل دی کاری ہُو
کلماں دور زنگار کریندا کلمیں میل آتاری ہُو
کلماں ہیرے، لعل، جواہر، کلماں ہٹ پساری ہُو
ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں باہُو کلماں دولت ساری ہُو

۲۰۰

ہکی ہکی بیٹر کولوں کُل عالم کوکے عاشقاں لکھ بیڑ سہیڑی ہُو
جتھے ڈھہنڑ رڑھنڑ دا خطرہ ہووے کونڑ چڑھے اس بیڑی ہُو
عاشق چڑھدے نال صلاحاں دے اونہاں تار کر وچ بھیڑی ہُو
جتھے عشق پیا تلدا ناں رتیں دے باہُو اتھے عاشقاں لذت کھیڑی ہُو

۲۰۱

یار یگانہ ملسی تینوں جے سر دی بازی لائیں ہُو
عشق اللہ وچ ہو مستانہ ہُو ہُو سدا الائیں ہُو
نال تصور اسم اللہ دے دم نوں قید لگائیں ہُو
ذاتے نال جاں ذاتی رلیا تد باہُو نام سدائیں ہُو